

вратата въ стаятъ ми мѣ събуди. Като видяхъ господжжъ Воберже че носеше голъмъ една бяло-линя (типсикъ) и на нея двѣ три благоуханныя астія, които дигахъ паръ, стори ми ся че събдугвахъ още да сънувамъ; но когато тя сложи блядинхъ и зе да распостила единъ миндиль на столинхъ ми, едавмъ ся събудихъ отъ тежкитъ си снь, и като станхъхъ устремително попытахъ: — Що е това? що правншь ты?

Г. Воберже остана смаяна.

— Не поискахте ли, каза, да вечеряте?

— Не.

— Еуардъ ми каза че

— Еуардъ е поръшилъ; може нѣкой отъ

събдугать ми да е поискалъ.

— Нѣмате никой събдугъ, господине Не-

разбирамъ.

— Истинната е че азъ не съмъ искалъ Какъ-

во ще каже то? Не мѣ утѣснявай, земи го отъ тукъ.

Порка-та зе тогъзъ да сѣбва миндиль-тъ, и

поргдгаваше мѣ често-често като бито кученце.

Види ся да сте били, господине, рече най-послъ

свѣтливо.

— Може, отговорихъ.

— Жалко, защото вечерята ви бѣше готова;

ще отиде направзано, и горкыитъ Еуардъ ще

го гъчи баша му. Ако бы нѣкакъ да не сте

били, Господине, ще мѣ задължително

На това азъ ударихъ съ кракъ земхтъ и из-